

maturitní

C

H

E

M

T

E

X

Květen – Červen
2012

Maturitní 'smuteční' speciál

Poslední **čtyři roky** pohledem
studentů a třídních: Jaké byly?

4. ročníky
*1.9.2008
†7.6.2012

Maturitní reportáž: Je to fakt 'krvák'?

Rozhovor: Stará versus nová redakce

Hasiči: Poradí si s ohněm i vodou. I na chemické!

ZVONĚNÍ: VELKÝ LÍSTEČKOVÝ CHAOS

Závěr školního roku

Charakteristickým rysem závěru školního roku jsou letní kurzy na vodě, poznávací, pobytový a jazykový zájezd, exkurze, praxe a zejména závěrečná část maturitních zkoušek. Především úspěšné ukončení studia maturitní zkouškou je téma nejvíce diskutované a studenty nejintenzivněji vnímané. Nové pojetí maturitní zkoušky bylo přijato pedagogy i studenty s patřičným respektem a bylo provázeno odpovídající přípravou. Někteří studenti jsou se svými výsledky velmi spokojeni, někteří méně, jiní jsou z výsledků smutní, zejména v případě neúspěchu. Vždy je s těmito studenty hovořeno a zdůrazňováno, že jistě úspěšně využijí možnost nápravy v dalším termínu.

Pevně věřím, že ti studenti, kteří neuspěli v jarním termínu, se náležitě připraví pro další termín tak, aby zkoušku dospělosti složili.

Všem studentům, rodičům a pedagogům přeji dostatek sil do závěru tohoto školního roku, aby vše bylo zvládnuto s patřičnou kvalitou a bez mimořádné události. Následně je nutno popřát krásné prázdniny a prosluněnou dovolenou.

S přáním všeho dobrého za vedení školy

Vilém Koutník

Poslední zvonění

Vzít si starší oblečení. Nachystat si do kapsy pár drobných a hurá do školy. Aspoň to znamená poslední zvonění pro mě. Pokud bych byl sebestředný, tak bych skoro řekl, že se některé ročníky, potažmo osoby, chtěly nejvíc vyřádit na mně :-D, ale to je určitě jen zdání.

Musím říci, že to letošní poslední zvonění hodnotím jako velmi povedené, asi nejlepší za ty roky co na SPŠCH jsem. Prvním kladem bylo, že všechny třídy si očividně daly práci s přípravou a pojaly to pěkně hudebně. Druhým kladem bylo, že ocet v rozprašovačích nahradila převážně pouze voda, případně nějaké voňavky.

To, co udělalo pro mě letošní poslední zvonění nejlepším, ale byly rozhodně individuality. A u mě konkrétně to vyhrály hned dvě. Ze 4.D se skutečně blýskl Jan Klobouk. Facebookovému podsvětí by měl být tento troll dobře znám. Pro nezasvěcené připomínám například jeho loutkové divadlo a následně výborné Elle meme. Tento pomyslný trojboj završil perfektním účesem alá nejlepší matematicka na škole.

Druhou výraznou osobností byl rozhodně Laďa Stehlík. Jeho sofistikované taneční pohyby do rytmů Pomády byly drtivé, zvláště pokud jste byli přímo v první lavici a Laďa vám ještě skočil na lavici... Vložení popěvku „šup ...“ do mezihry Pomády byl opět tou pomyslnou třešničkou na dortu. Oběma akterům děkuji za královské pobavení.

Tímto se opět se svými přívrženci, odvrženci, fanoušky, nefanoušky a jinými loučím a přeji jim hodně zdaru do boje o maturitní vysvědčení.

Ondřej Vitula

4.C
PŘÍRODOVĚDNÉ
LYCEUM

4.D
FARMACEUTICKÁ
SUBSTANCE

4.A
ANALYTICKÁ CHEMIE

4.B FOTOGRAFIE NEDODALA. OMLOUVÁME
SE ZA NEÚPLNOST FOTOGALERIE.
REDAKCE CHEMTEXU

POSLEDNÍ ČTYŘI ROKY

POHLEDEM LETOŠNÍCH MATURANTŮ A JEJICH TŘÍDNÍCH

4.A

Naše třída. Končí. Není sama. Pochopitelně. Hádali jsme se. Jsme přeci lidi. Nejsme dokonalí. Přesto však ... ty situace. A lidé. A okamžiky. Zůstanou. Tam někde. Jakože v nás. Doufáme. Občas jsme se. Navzájem štváli. Jako psi. Ne tak chlupatí. Někteří.

Ale teď. Už je po všem. Ještě jeden večírek. A šlus. A konec. A uvidíme se ... až za dlouho, kamaráde, za dlouho. Ale přeci jen. O to jde. Jsme přeci lidi. Ne vyloženě kamarádi. Ale sneseme se. Museli jsme. Tolerance je taky důležitá. Mějme se rádi. I když jsme se občas nesnášeli.

Jsme přeci lidi.

Neros De Noir

Za ty čtyři roky se ve třídě mnohé změnilo. Už to nejsou kuřátka a koloušci, ale dámy a muži (aspoň by měli být). Při tak dlouhém běhu už má člověk leccos v nohou a určitě i v hlavě. Třeba setrvačnost způsobuje, že si dámy a pánové stále neuvědomují, že jim kohoutek času na chemické pomalu a jistě utahujeme, a mám dojem, že přijdu do třídy v červnu a budu kuřátka a koloušky přesvědčovat, že už jejich výuka skončila, i když ještě mají funkční čipy a vrátné je znají. Samozřejmě, že mě to těší.

A vtipná historka je z hodin matematiky. Při počítání děláme mnoho chyb. Když je některá chyba obzvlášť vypečená, tedy taková, že bych zabíjel, maluji do sešitu lebku se zkříženými hnáty. Protože moje děti věděly, že bych se v jejich případě strhal, nechaly mi udělat praktické razítko, které mi předaly jako dárek k narozeninám. Ještě jednou takto děkuji za razítko a prodloužení života.

Kamil Obořil

4.B

Lehce nabyl, lehce pozbyl

ANALÝZA POTRAVIN

Nikterak si nepotrpím na sáhodlouhé projevy, takže ani tady se nebudu zbytečně rozepisovat o něčem, co se dá shrnout jednou větou.

Nadpis stručně vystihuje mé působení coby třídní profesorky třídy 4.B, jelikož toto působení začalo teprve v září tohoto školního roku. A ani jsme se nenadáli a je tu období maturit. A já tu při psaní těchto řádků přemýšlím

nad tím, že to vážně uteklo nějak přehnaně rychle a vůbec se mi to nelíbí. Ale bohužel stroj času nevlastním a ani propadnout se vám nějak nechtělo, tak vás musím pustit dál do světa vstříc divokému osudu.

Každopádně to ale s vámi bylo fajn a nápis na vaší stužce – „Stejně Vám tady budeme chybět...“ – je pro mě pravdivý.

Budete mi chybět, koblížci...

Mgr. Evička ;)

4.C

PŘÍRODOVĚDNÉ LYCEUM

Uteklo to jako voda „crrrrrrr“ a končí nám střední škola. Touto větou jsem se rozloučila se SPŠCH. Když se ohlédnou o 4 roky zpět, musím se smát. To jsem byla ještě takové malé střevo a bála jsem se, co mě na střední škole čeká.

V prvních dnech se mi na chemické moc líbilo. Potkávala jsem ty lidi, co mě provázeli na dni otevřených dveří, seznamovala jsem se postupně s vyššími ročníky a s lidmi ze čtvrtých ročníků jsem neustále mluvila o maturitě, jak je to fajn, že už to budou mít za sebou. Nevěděla jsem, proč se tak mračili, když jsem o tom mluvila (teď to už vím). V 1. ročníku se též konala recitační soutěž, umístila jsem se mezi prvními. Byl to úžasný pocit. Ale nejlepší zážitky jsem měla z lyžařského kurzu v Krkonoších. Cesta vlakem, která obsahovala asi 4 přestupy, na které jsme měli vždy necelé 3 minuty, byla plná adrenalinu (:D). Na lyžáku se vždy sešla úžasná parta lidí a profesori ti byli skvělí. Já jezdím na snowboardu už 5 let, takže s lidmi na svahu byla nehorázná legrace.

Z druhého roku na chemické si pamatuji na organickou chemii, neboť jsem s chemií trávila i několik nocí. V druhém ročníku každý z naší třídy navštívil aspoň jednu hodinu v tanečních. My dívky jsme se oblékly do krásných šatů a z kluků se stali gentlemani. A pamatuji si i na cyklo-vodácký kurz na Lužnici. V roce 2010 byly povodně. A my jsme měli jet se třídou sjíždět řeku Lužnici. Já jsem se těšila, neboť vodáctví mám v krvi, ale rodiče z toho neměli moc dobrý pocit. Nakonec hladiny řek klesly a tak jsme jeli. Když jsme přijeli do tábora, hned nás začali štípat komáři. Probíhalo to celý týden tak, že jsem vylezla z chatky nastříkala jsem se sprejem Off a šla do umývárny a na snídani. Pak probíhal program dne, buď jsme jeli na kole nebo v lodičce na vodě. Když jsme přijeli zpět do naší základny, tak jsem šla do sprchy se sprejem Off. Po sprše jsem se hned nastříkala Offem, abych hned neschytila několik štípnutí. Komáři byli na zabití!!

Třetí ročník obsahoval plno nových předmětů, takže učení bylo opět

zajímavější. Předměty, jako monitorování životního prostředí, člověk a příroda či ekonomie, mě velmi bavily. Samozřejmě opět jsem jela na lyžařský kurz do Krkonoš. Nejeli jsme vlakem, ale jeli jsme autobusem. To byla pohodička. Byla to pro mě zkouška, neboť z té většiny lidí jsem znala tak dva. Ale hned první den jsme se všichni seznámili a těch několik následujících dnů jsme se už brali jako staří známí. Opravdu nejlepší! S přáteli z lyžáku jsme navštěvovali i hodiny bronzových tanečních.

Tak a už se blížíme ke konci. Čtvrtý rok na SPŠCH byl úplně jiný. S učiteli jsme prožili stužkovací večírek, takže jsme se pobavili a zatancovali. Celý rok byl směřován k maturitní zkoušce, takže celý rok byl plný přezkušování a kárání. Po celý rok mě doprovázela únava, nejistota a stres. V tomto roce jsme jeli na mnoho výletů. Byli jsme v Praze, kde jsme poznávali zákoutí židovského hřbitova a měli jsme možnost navštívit i Osvětim v Polsku. Bylo to velmi zajímavé. Kolektiv v naší třídě se na konci roku sjednotil. A poslední zvonění jsme si všichni užili naplno! Teď mě čeká ústní maturitní zkouška. Tak na mě myslete a držte mi palce!

Terina Zet

Je mou milou povinností napsat pár řádků o třídě přírodovědného lycea 4.C, která v letošním roce končí svá studia na této škole. Je to třída, kterou jsem jako angličtinář dovedla od prvního až do posledního ročníku a jak se zdá, bude i velice úspěšná. Všem mohu již teď blahopřát k úspěchům u didaktických testů ze všech vybraných předmětů. Jsem velice ráda, že se nám povedlo najít cestu k jazykům, ale také k předmětům přírodovědně zaměřeným. Studenti této třídy podávají během svého studia výborné výsledky, angažují se v kulturním životě a umísťují se v různých odborných soutěžích na nejvyšších příčkách, což přispívá k dobrému jménu naší školy. Jako každé třídě, i těmto lidem zůstane mnoho vzpomínek na středoškolská léta – dobrých, veselých a sem tam i horších. Jen doufám, že ty kladné pocity převažují.

„Milá třídó 4.C, za ty čtyři roky jste se stali dospělými a inteligentními mladými lidmi, kteří budou ve velké většině pokračovat ve svých studiích, zařizovat si život po svém, pracovat a vůbec si plnit své představy o životě. Pak přijde doba, kdy si zavzpomínáte na vaše učitele na střední škole, kteří se snažili a ze všech sil vám pomáhali dostat se až ke zkoušce dospělosti. A my učitelé budeme rádi, že naše práce má smysl a že jsme k vašim dalším úspěchům přispěli i my. Speciální dík patří Romanovi, Honzovi, Vítkovi, Pavlovi, Věře, Lucce a dalším, kteří se různě podíleli na dobré pověsti třídy. Budete mi chybět ...“

Mgr. Naďa Svatoňová

4.D

Vážení, drazí, kočičky, čumáčci,
zlatíčka, sluníčka ... prostě VY,

FARMACEUTICKÁ SUBSTANCE

Víte, docela se musím snažit, aby mi netekly slzy. Možná vám to teď tak nepřijde, ale tahle škola se vám stane druhým domovem, druhou rodinou. Spolužáci se promění v bratry, spolužačky v sestry, třídní se stane naší maminkou, na ostatní profesory se budete dívat už jako na strejdy a tety, na paní laborantku Nejezchlebovou jako na takovou babičku, která má vždy něco dobrého na jídlo když ji navštívíme, na pana ředitele zase jako na toho moudrého dědu, který předčítá svým vnoučatům - nám - pohádky před spaním, paní vrátné dostanou roli takových rozmrzelých kmotříček a pání údržbáři jako Pat a Mat.

Já za sebe říkám, užijte si to tady, tahle škola je jednou z nejlepších v širokém okolí, co do personálu, do kvality vzdělání, tak hlavně i do kolektivu. Jsem si jist, že ty 4 roky, které tady prožijete – někdo i víc, pochopitelně – čas jen tak z paměti nevymaže. Stejně jako nám. Snad nikdy nezapomeneme, jak Nikola nevědomky žíhala na gumovém kruhu, zasmradila tím celou školu a paní prof. Helešicovou z toho málem ranilo. Nebo jak Kubík zcela nadrzo odevzdal písemkový sešit do science and technology i s malebně zapomenutým tahákem přímo na dané dvojstránce. Hezká je i historka jak si pan profesor Guráš naaplikoval tekuté mýdlo na ruce po použití toalety a just v tom momentě vypli elektřinu, tudíž mu netekla z kohoutku voda. V té chvíli jsem se naučil asi 13 nových sprostých slov.

No, nebudu to dále zdržovat, my se teď půjdeme hezky vyplakat, potom odmaturovat, a vy nám budete držet kadr-palečky, vy tu teď budete hezky sedět, učit se a ve čtvrtáku budete vymýšlet, abyste měli lepší proslov než já.

Jménem třídy 4.D bych se tímto s vámi chtěl oficiálně rozloučit.

Omlouváme se za neúplnost rubriky. Ing. Mgr. Ellederová nemohla svůj příspěvek dodat ze závažných osobních důvodů. Studenti 4.B článek nedodali.

Redakce CHEMTEXu

Tablo. Tablo? Tablo!

Je to tu. Jaro v plném proudu, kočičky rodí koťátka, klisny hříbátka a po ulicích větších měst se začínají objevovat „desky s podobiznami“, jak toto záhadné slovo z nadpisu definuje slovník. Někdy groteskní, někdy hrůzyplné fotografie žáků čtvrtých ročníků – maturantů – jsou doslova na každém rohu. A studenti naší školy samozřejmě nezůstali pozadu.

Tablo třídy 4.A, jejich tablo „vznikalo za šílené vřavy, v děsivém hluku a s pocity, že není možné na cokoli přijít.“ Nakonec se však všichni dohodli, a až na pár spolužáků se převlékli do bizarních kostýmů a strávili den fotografováním. Obdobně to probíhalo ve všech třídách. Jistě si všichni vzpomínáte na den posledního zvonění a pohřební průvod 4.C. Jejich tablo se ponese v podobném duchu. A 4.D? Tato třída všechny strčila do kapsy. Jejich tablo je už relativně dlouho k vidění ve vitrině kavárny po cestě do Vaňkovky směrem od vlakového nádraží. Téma si zvolili „vysněné povolání“ a celý dojem dotváří portréty studentů, které jsou umístěny mezi hlavními fotografiemi.

Co dodat, letošní tabla jsou více než povedená. Snad se tento trend udrží i nadále. Přeci jen, patří to k tomu velkému loučení se střední školou, které bývá jednou za život.

-SG-

Maturitní report

Jsem ten šťastlivec, který zažil poslední praktické maturity na naší škole. Zvláště kvůli přístupu některých kantorů, díky němuž je například sehnání témat SOČ noční můrou.

Osobně jsem byl z praktické maturity nadšený, nebylo těžké se připravit a i ta atmosféra mateřského ústavu pomohla odbourat stres a lépe tak splnit zadání. A přitom to nebylo úplně nenáročné (hlavně z časového hlediska).

Co se týká maturit státních alias písemných alias děsivých, formálnost a upjatost byla místy až vtipná, zvláště v okamžicích, kdy byrokracie parodovala sebe samu. Jinak to ovšem úplná legrace nebyla, přeci jen ... maturita, že áno. Nicméně i ta se dala zvládnout s relativně čistou hlavou (byť ne s hlavou dokonale vydezinfikovanou (například roztokem etanolu (i když...))).

A teď zbývá už jen znovu prolistovat otázky do analytické chemie a jít spát.

Neros De Noir

Věci se mění, věci se reinkarnují. Jednou to přijít muselo a redakce nepřilíš „starého“ školního časopisu CHEMTEX musela projít, jak je nyní v manažerských kruzích moderní „personální obměnou“. Tento proces odstartoval již v prosinci minulého roku a nyní je jeho konec. Rád bych Vás tedy, nyní již oficiálněji (a zároveň snad i zábavně), seznámil s novou redakcí. **SlámiQ**

vysvětlivky: M.: Marek

N.: Nikola

P.: Patrik

R.: Roman

T.: Tereza

Začínáme rozhovor, Nikola se směje

M.: Tak začneme nějakou otázkou na tělo: Jak se připravuješ na maturitu, Romane?

R.: Co bych měl odpovědět?

M.: Připravuji se na maturitu, pilně studuji.

R.: Odpověděl jsi za mě.

P.: Není spíš otázka na tělo, jestli se holí?

N.: výbuch smíchu

P.: Tak jak se máš, Romčo?

R.: Ty mě taky zkoušíš? Jde to.

P.: Jakto, že to jenom jde? To nemá jít, to má běžet!

R.: No já nechci, aby to běželo, mám před sebou už jen měsíc – to není moc času, takže chci, aby to pěkně šlo pomalu a pak ať už to klidně běží.

P.: A co Tvoje plány pak?

R.: Že by vysoká?

P.: A na jakou?

R.: Masarykova univerzita, že by?

P.: To je pořád moc nespecifické, nějakou fakultu?

R.: Tak, samozřejmě přírodovědnou, když se tu čtyři roky pipám s biologií, chemií, matematikou ...

P.: A obor?

R.: Nenapadá Tě nic? Napovím Ti, že to je nejžádanější a nejperspektivnější obor...

P.: ... biochemie!

R.: Skoro -molekulární biologie a genetika, a samozřejmě i ta biochemie

M.: Vážená „stará“ redakce CHEMTEXu, jak se Vám líbí nové pojetí?

-odmlka-

P.: No já myslím, že Ty, Romane, Ty se k tomu asi vyjádříš nejkošatěji.

N.: Tak nás pochval, jako!

R.: Jelikož je ta platforma moje, tak se musím pochválit, že jo!

Nikola se usměje...

R.: Co je?

N.: Já se nekřením na Tebe, to je můj normální výraz! (smích)

P.: No, to taky o něčem vypovídá...

smích

M.: Romane, řekni nám nějakou vyloženou perlu, cos na chemické zažil...

R.: Perličku, perličku ... copak jsem nějaká škeble?! Takhle... já si myslím, že celé to období od 1. září 2008 do 7. června 2012 je jeden velký příběh. A celé ty čtyři roky jsou pro mě určitá etapa v mém životě. Poznal jsem tady úžasný lidi, máme ve třídě dobrý kolektiv. Poznal jsem tady nejlepší kamarády, který jsem nepotkal za celý život. Je to taky tím, že je to škola, která je svého zaměření jediná v Jihomoravském kraji. A jsem si jistý, že na toto období jen tak nezapomenu. Hlavně na hodiny češtiny a matiky a na moje žaludeční nevolnosti před těmito hodinami a po nich. Dnes se tomu ale směju a jsem za to i rád. Jsou totiž věci, které mi nikdo neodpáře. Třeba romantismus v Čechách. To si pamatuju i pozadu. V matematice je to analytická geometrie, mocniny, odmocniny, zlomky ... opravdu, rád sem chodím. Buď se tu naštvu, nebo se nas... zasměju, takže to určitě není prázdné místo, to v žádném případě. A když už nic, tak se tu dozvídám plno informací, ať prakticky využitelných či nikoliv ...

M.: A Romane, máš nějakého profesorského oblíbence?

R.: No, nerad bych někoho upřednostňoval, ale mám strašně rád pana profesora Obořila. Fyzika mě vždycky bavila, ale musí se umět podat. To on umí.

P.: No jo!

N.: Prostě to má šťávu! (smích)

R.: Mně se strašně líbí ten jeho živočišnej, někdy dá se říct až mateřskej přístup. Já potřebuju, aby se mě ta látka dotkla. Potřebuju, aby byla hodina interaktivní. Z těchto důvodů mám strašně rád i paní profesorku Helešicovou, protože biologie vždycky byla a bude můj předmět a ona tomu umí nasadit korunu. Samozřejmě před ní i paní profesorka Klíčová. Ta byla taky výborná. Samozřejmě, mám rád každého. Svým způsobem ano. No jasně! Přeci nemůžu zapomenout na paní profesorku třídní! (Svatoňová – pozn. Red). Omlouvám se! (smích)

P.: Myslíš si, že tě průmyslovka nějak ovlivnila, a jak?

R.: Samozřejmě. Všechno, co vidíš, co potkáš, co slyšíš, o čem přemýšlíš a sníš. Všechno. Změnila mě... ani ne tak střední, ale Brno samo. . Kdo pochází z malého města jako já, má nejprve fóbii z hodně lidí a pak si zvykne a začne vyžadovat společnost. V každém případě jsem ještě chytřejší, než jsem býval. (smích) Rozvinula i mé sociální chování - naučil jsem se pracovat v kolektivu. Naučil jsem se zde vycházet s lidmi, se kterými to moc nejde. Poznal jsem tu skvělý kamarády. Taky jsem si prožil i hororový scény... víš co... čeština, matika . . . (smích)

R.: Ale jsem za tu češtinu i matiku rád. A bude se mi po chemické stýskat. A já doufám, že mě tu do deseti let uvidíte jako nového učitele biologie a chemie.

M.: Tak to se potkáme, no...

R.: Co budeš učit Ty?

M.: (Budu) školník.
(smích)

M.: No tak né... chemie matika, biologie by šla... Bychom si spolu sedli do kabinetu.

R.: No tak to v žádném případě! Já jsem teritoriální živočich, já potřebuju vlastní prostor.

P.: Ale nikdo ti nezakazuje, abys močil na stěny!
(smích)

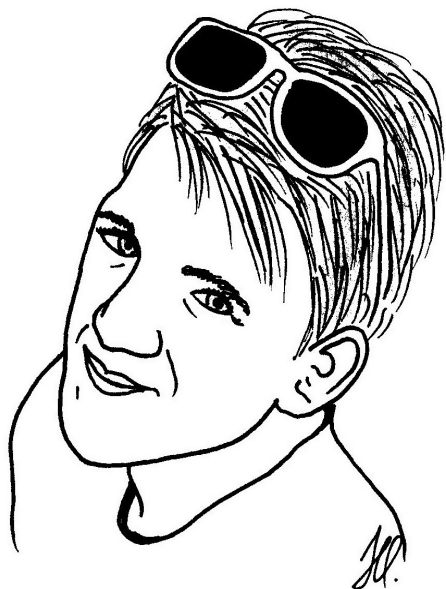
R.: Já nepotřebuju močit na stěny.

M.: Tedka bůhvídko z učitelů si je tak značuje.

P.: Mám tipy, ale nevím.
(smích)

R.: Vážně potřebuju relax, pustit si oblíbenou písničku, vyřvat se, vybrečet se, když přijdu vynervenej z té třídy...

M.: Patriku, Ty taky plánuješ kariéru na chemické?

P.: No! Bylo by to rozhodně, rozhodně velice zajímavé. Už jenom z toho důvodu, že bych tu potkal pár bývalých spolužáků. Nevím, nakolik to bude možné, ale byl bych za to velice rád.

R.: Tak teď bych se rád ptal já. Budu se stylizovat do Tvého projevu, aby Ti to bylo příjemnější. Nebo naopak (smích).

Takže: Jak se Ty cítíš v tom křesle „šéfredaktora“?

M.: Já se cítím naprosto „úžasné“. Samozřejmě můžu chodit po škole a v duchu si říkat „Já jsem ten CHEMTEXák!“, ale samozřejmě to přináší také spoustu práce. Nebudu říkat, že zbytečné. Já si myslím, že ten tým, který byl, byl velice kvalitní a stejně tak si myslím, že i ten tým, který se teď pomalu sestavuje a vlastně se bude dotvořovat ještě začátkem příštího školního roku – snad se povede minimálně stejná kvalita, nevím, jestli vyšší, snad se nám to povede. Nejenom, co se týče kvality týmu, ale také kvality časopisu. A myslím si, že ten základ a ten start máme celkem slušnej.

R.: Taky všechno není tak jednoduchý. Ono taky záleží, co vám všechno škola umožní. Také bylo v plánu, že by tu někde byla místnostka, kde . . .

N.+M.: No to by mělo být v plánu i teď.

R.: Supr! Fakt na tom hodně záleží. Počítáte třeba s externími spolupracovníky? Třeba se mnou... Že sem tam napíšu z vysoké?

M.: Počítám, počítám se všemi, jak s tebou, tak s Paťem. Je určitě mnoho skvělých námětů.

R.: No a ještě mě zarazilo to, jak si chodíš po škole s tím, že jsi CHEMTEXák, já myslel, že si chodíš po škole s tím, že jsi „Sláma“.
(smích)

M.: To bylo řečeno s nadsázkou samozřejmě!

P.: Já si zas chodím po škole jako „ten s tím Maté“, takže...
(smích)

M.: Tak, Romane, ptej se Nikči.

R.: Stíháš ho?

N.: Jo.

R.: Ve všem?

N.: Ve všem.

R.: Pracuje se ti s ním dobře?

N.: Joo. (nejistě)

R.: Ale neříkej to, co chce slyšet.

N.: Ale jo, mně se s ním pracuje dobře, jenom mi občas vadí, že když mu něco řeknu, tak to neumí přijmout. Jinak já ho mám strašně ráda. Pracuje se mi s ním dobře. Ale pro příště by mohl nechat prostor trošku větší pro Nikušku...

Ale v zumbě mě nestíhá. Už jsme dlouho nebyli, že?

M.: Jo... poznámka pod čarou – jít na zumbu. (smích)

R.: Jsi ve třetáku, už to pomalu přichází. Pocítila jsi to už nějak?

N.: No, pocítila, letos strašně moc, protože mám ve čtvrtáku spoustu kamarádů a všichni s tím mají strašně starosti... Už se začínám i bát.

R.: A začínáš se i učit? Bát se nestačí.

N.: No, učit se začnu možná až ve čtvrtáku... (smích)

P.: Já jsem třeba spoléhal na tabulky, ale ani tam není všechno...

M.+R.: No, to máš pravdu...

N.: Jenže já jsem si je doted ještě nekoupila...

(smích)

R.: Já jsem přišel za Markem s tím, že má ty ambice, ne že je schopný, ale že má ty ambice, že to chce... Jak jsi se k CHEMTEXu dostala Ty?

N.: No, on přišel za mnou, řekl mi, co jsi mu řekl Ty a já jsem řekla, že moc ráda, že je to super.

R.: A vidíš v tom nějaké výhody redaktora? Já jestli můžu za sebe, tak jsem si třeba několikrát skvěle pokecal s profesory. Na rozhovor s panem

profesorem Obořilem vzpomínám doted, to se smál celý kabinet.

P.: „Ráno šohaj, večer šohaj!“

(smích)

N.: Samozřejmě, rozhovory, skvěle si pokecám, tak jak normálně nemůžu, s profesory, ale mezi žáky to až zas taková výhoda není. Většina, ne všichni, ale část, především letošní prváci, říkají, že je to zbytečnost. Že oni si to možná tak přečtou, podívají se, kdo to napsal, ale nepochválí tě. Nemají na to názor. Neprožívají to.

R.: To jsou prváci. Oni na to přijdou. To je v pořádku.

N.: Mezi učiteli jo, aspoň vidí, že aspoň něco dělám, ale mezi žáky to žádná výhoda není.

R.: Takže Ti to vlastně ubírá na kráse?

N.: Ne, to ne! Na to tu mám jiné...

(smích)

M.: Co plánuješ Ty, Paťo?

P.: No, já zatím neplánuji nic. Podle toho, která z variant vysokých škol výjde. Podle které cesty se vydám.

R.: A které jsou na obzoru, které jsou na blízku?

P.: Jsou vlastně čtyři možnosti: buďto se dostanu na JAMU - na dramaturgii, nebo se dostanu na MU - na učitelství chemie a matematiky, nebo se dostanu na filozofickou fakultu - na češtinu, anebo se nedostanu nikam.

R.: Akterá z cest tě nejvíc láká?

P.: No třeba v září, ta JAMU, to je moc lákavé. Původně jsem nevěděl, jestli se odhodlám dát si tu práci, a přihlásit se do prvního kola, jestli si dám tu práci s těmi domácími úkoly. Tak jsem si jednou pročítal jejich

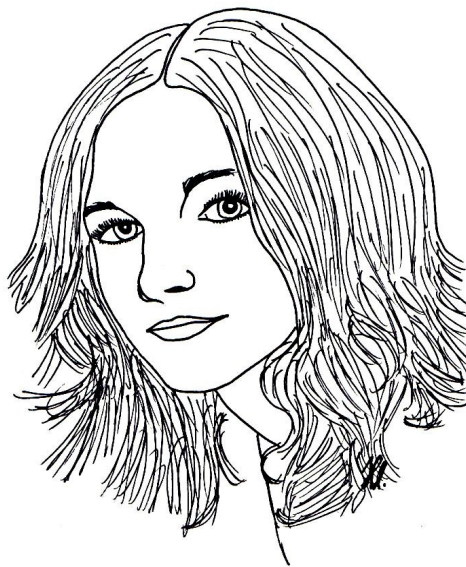
stránky a byla tam jedna informace, která mě velice zaujala, že člověk po vystudování magisterského oboru má právo na titul MgA. - magistr umění. A to mě strašně fascinovalo. To by bylo boží! A potom prvním kole, kdy mě pustili dál, tak si říkám, ač jsem tomu nedával moc velké naděje, kdyby se to povedlo.

R.: A nepřípadne ti trochu škoda, že ty čtyři roky úsilí s přírodními vědami přijdou vniveč?

P.: No samozřejmě, že připadá, ale jednak tahle škola mi dala mnoho věcí, které na první pohled nesouvisí, ale i tak se dají využít. A druhá věc je ta možnost, že když mi to výjde, tak si udělám ještě tu přírodovědu.

R.: A kombinované studium?

P.: Kombinované studium by bylo asi příliš náročné na mě. Nejsem zrovna studijní typ.

M.: Já si s dovolením ukradnu ty poslední tři minutky pro naši milovanou Terezku...

T.: Ježíš!

M.: Terezko, připomeň mi, jak jsem hystericky přiběhl kvůli těm obrázkům, já už si to moc nepamatuju. Ty bys možná mohla. Pamatuju, že CHEMTEX pod mým vedením měl mít úplně jiný grafický styl. Měly tam být komixy, komixové postavy, jenže to se nelíbilo. A k tomu ještě nám shodou náhod výtvarník odřekl spolupráci, takže připomeň, jak jsem za tebou hystericky přiběhl.

T.: No, Ty hystericky přibíháš každou chvíli, to nebylo nic výjimečného. (smích) Ale byla to prosba, nabídka, která se neodmítá. Tak jsem si řekla „Proč ne?“. Je to výzva, pomůžu kamarádovi. Nebudu hnusná, že jo?

M.: A ještě mi řekni, jak se Ti kreslili profesori? (Mgr. Kropáček a Ing. Kadmožková – pozn. red.)

T.: No, to bylo fakt fiasko, protože pan profesor Kropáček, to bylo: "o, dobrý, to by šlo!" Ale paní profesorka Kadmožková, to bylo: „Ježíš, co jsem to udělala?!“ nebo „Ale to není ona!“

(smích)

Dotazovali se a odpovídali: Roman Daniel (4.C), Patrik Boušek (4.A), Nikola Králíková (3.C), Tereza Hlaváčková a Marek Sláma (oba 1.C)

Hasičina jako životní styl

Většina lidí si pod pojmem hasičina představí velká červená auta a v nich hasiče, kteří jezdí k požárům, dopravním nehodám a jiným katastrofám. Ale ne vždycky je tomu tak. Profesionální hasiči, kteří jsou za svoji práci placení, ti opravdu jezdí k zásahům, ale jsou tady ještě hasiči dobrovolní. Tyto sbory jsou tzv. pomocné. Když je někde potřeba pomoci, tyto dobrovolníci vyjedou, ale placení za to nejsou.

Já sám jsem členem sboru dobrovolných hasičů v Brně - Vinohradech. Scházíme se každou středu v klubovně, povídáme si, učíme se nové věci, ale i trénujeme. O víkendech jezdíme na soutěže, výlety a jiné akce, o prázdninách potom na tábor. Je to něco jako skaut, ale zaměřený na hasičskou tematiku.

Někdo rád kreslí, zpívá nebo sportuje, ale já mám prostě hasiče. Nejraději mám pocit, když se mohu pokochat pohledem na hasičské auto a, jak se říká, prošmátrat ho. Když někde hoří nebo se něco stane a jedou tam hasiči blízko mého domu, tak se jedu podívat. Ne že by se mně líbilo, jak někomu jinému hoří byt či zahrada, ale prostě se o to tolik zajímám, že jezdím, jen tak na kole, podívat se na hasiče.

Možná si říkáte, že jsem blázen, když jezdím za hasiči jako malý kluk, ale mě to vážně naplňuje a toto „povolání“ mě opravdu baví.

Ted' něco málo o našem sboru. Existujeme 6 let, takže jsme jeden z nejmladších sborů v Brně. Ale máme už za sebou plno úspěchů, tím největším byla asi krajská soutěž v loňském roce. Tam jsme se tvrdou dřinou dopracovali z pohárových soutěží a okresních soutěží. Postup na celostátní soutěž se nám ale nepovedl, protože nervičky pracovaly na plné obrátky. Nevadí, snad se to povede letos. Jednotku požární ochrany zatím nemáme, takže k zásahům jezdit nemůžeme, ale jak jsem už říkal, existujeme pouze 6 let, takže všechno nejde tak rychle.

Členem sboru dobrovolných hasičů se může stát každý, koho by to bavilo a měl zájem pomáhat druhým. Do jednotky požární ochrany se může vstoupit sice až v 18 letech. Určitě zažijete spoustu zábavy a naučíte se spousty a spousty věcí z hasičské tematiky. Hodí se znát např., jak použít hasicí přístroj, jakým typem hasicího přístroje se určitý materiál hasí, nebo také jak se ošetřují různá zranění.

Když už jsem se dostal ke zraněním, tak chci také říct, že každý kdo je členem může mít tzv. odznaky odbornosti. To znamená, že ten, kdo chce umět zacházet s přenosnou stříkačkou a později řídit auto, udělá si odbornost „strojník“, ten kdo chce ošetřovat, si udělá odbornost „zdravotník“. Je jich spousta.

Na závěr jeden citát: „Hasič není z jiného těsta. Co ho dělá jiným, je síla, která ho na základě výcviku a spolupráce s druhými přinutí vydržet situace, kdy jiný člověk už nemůže!“ (J.S.)

Zvonění – 2. díl? Velký lístečkový chaos

Z jednoho článku se stává seriál. Možná, že není úplně špatný nápad zanést do každého čísla CHEMTEXu, střípky z „pozadí“ zvonění. V tomto vydání bych se rád věnoval novému systému v hlasování. Minule jsme vás informovali o tom, že se každý jeden, případně dva měsíce, bude střídat systém „velké lístečkové revoluce“ a profesorského výběru, přičemž obě varianty budou mít facebookové vyústění v podobě ankety. A ta poslední po lístečcích stála skutečně za to! Získali jsme totiž více jak 900 hlasů pro různé z pěti písní nominovaných žáky. A lístečků se, byť poměrně chaoticky, odevzdalo více jak 200.

Takto široký výběr, kterého se z pochopitelných důvodů neúčastnili pouze žáci naší školy má jedno základní negativum. A to již bylo řečené. Nelze 'pohlídat', aby hlasovali pouze studenti naší školy. Proto se vždy najde pár 'vyvolených', kteří zkritizují celý takovýto systém.

Ovšem na jinou notu. V hlasování vyhrály songy HANGOVER s třemi sty hlasy a song AI SE EN TI PEGO s 298 hlasy. Přičemž v nominačním – lístečkovém hlasování to bylo nepoměrně málo (16 a 30 hlasů). Do příštího výběru, který bude zvonit až od září 2012 zasáhnou poprvé v nové formě i profesori. Celkem sedm písní navrhnou profesori z kabinetů okolo Mgr. Kutnohorské a Mgr. Helešicové.

Další raritou tohoto hlasování bude, že anketu vyhlásíme v posledním školním týdnu, přičemž uzavřena bude až v poslední srpnový týden.

Za 'zvonící' tým Vám přeji pěkné a slunečné, hlasovací prázdniny.

SlámíQ

Návštěva mešity

Brno, 3.5.2012 – Těžce znavená 1.C se po ukončení minitanečních radostně shledává se svým třídním, a jedním z netančících žáků. Pomalu se spočítá a odchází na tramvaj ve směru na Poříčí, v jehož blízkosti také vystupujeme a jdeme kousek do jediné brněnské mešity.

Z mého osobního (a tím pádem těžce subjektivního) pohledu nepříliš šťastná exkurze se začíná blížít. Nálada klesá.

Vstupujeme do nitra mešity, a vítají nás mile se usmívající pánové. Ty mineme a pomalu se suneme do hlavní modlitebny. Zde se projdeme již bez bot po perfektně čistém koberci. Náš průvodce začne hovořit o mešitě. Ač, jak jsem již zmiňoval, nepříliš nadšen, poslouchám. Zjišťuji, že výklad dává hlavu a patu.

Po prohlédnutí celé mešity, včetně výukové místnosti s obrazy jiných, nejslavnějších mešit sedáme opět ke stěnám v modlitebně. Nálada přechází z bodu mrazu do normálních hodnot.

Opět si poslechneme výklad a naprosto objektivní diskuzi na téma „muslimové a islám“. Až mne překvapilo, jak otevřeně se k nám zdejší manželé chovali.

Dívky si vyzkoušely typicky islámské oblečení. Poslechli jsme si také několik matematických, lépe řečeno technických definic určitých částí islámu. V tento okamžik jsem zbystril, zjistil jsem, že bych mohl něco pochopit. A pochopil jsem.

Nálada je v kladných hodnotách a odcházím domů. Spokojen.

SlámíQ

Na rozloučenou

Do ticha tupě krvácím

a tělu se žít nechce

a v myšlenkách svých se (ne)ztrácím

Ty vracej se lehce

k Tobě

Tvé srdce však mě nechce

Ale já Tvé srdce nechci

Kdybych Ti ho vzal tak co bys byla?

Po srdci

by Ti v hrudi jen díra zbyla ...

A to já nechci!

Proboha!

Jak bys pak bez srdce

mohla vyjít

mezi lidi?

M.

Dovolte mi tímto velice poděkovat PhDr. Mileně Kirschové, Mgr. Tomáši Kropáčkovi, Mgr. Michale Brokešové, Mgr. Evě Šteflové a Mgr. Jiřímu Lachovi za korektury textu.

Marek Sláma

Vydává Střední průmyslová škola chemická, Brno, Vranovská 65. tel. 545 544 411, www.spschbr.cz
www.facebook.com/spschbr

Ediční rada: Ing. Vilém Koutník, Csc. – ředitel školy, Mgr. Darina Hradecká, Mgr. Jiří Lach

Studentské vedení redakce: Marek Sláma, Nikola Králíková

Redaktoři: Roman Daniel, Patrik Boušek a Ondřej Vitula

Výtvarnice: Tereza Hlaváčová

IT: Ondřej Kadlec